

NAZISME RADICAL

Israel camina cap a l'ocupació total d'orient

Sovint els mestres queden desbordats pels alumnes. Netanyahu ha superat a tots els seus mentors més il·lustres.

Si reprenguéssim el fil des de l'inici d'aquest enfrontament allà a principis d'octubre del 23, comprovaríem amb horror la resposta israeliana, la seva parcialitat, les seves justificacions mesquines, les mentides que han pretès justificar els crims contra la població civil, la seva brutalitat. És el joc de la guerra. Netanyahu però no en té prou. No es conforma amb la victòria militar, la seva ànsia arriba fins a l'extermini. Un extermini de vida però també de cultura, de raó, de pensament. Per això tanca escoles, les bombardeja i en mata els seus alumnes.

Hamàs no és Palestina o millor Palestina no és Hamàs. És difícil pels palestins sentir simpatia cap a Israel, però la majoria no es dediquen de dilluns a divendres a matar jueus. Netanyahu sí. Com a contrapartida esperançadora queda que tampoc tots els jueus són com Netanyahu.

Cada dia més reservistes israelians es neguen a tornar a l'exèrcit i joves que es juguen la presó a canvi de no entrar a formar part de les forces armades.

De fet estem com tantes i tantes vegades en mans d'un il·luminat de la guerra i de la miserable conxorxa que li presten els governs mundials. El poble, per reiteració, torna a ser la víctima innocent. Les eines que fan servir els seus líders per sentir-se reis de la història.

És significatiu que mentre la majoria ciutadana parla de la necessitat de pau, de diàleg, de convivència, els líders es guiïn per la venjança i l'interès. Definitivament els polítics formen una raça diferent, cecs al que la resta de la societat intueix i reclama. Potser la raó hem de buscar-la en l'aprenentatge que han de fer els candidats a manar. El camí és llarg i dur. Calen molts cops de colze, moltes traïcions, moltes mentides. Han d'endurir-se per dins i per fora. Sobre tot per dins, allà on en teoria es gesten els sentiments. I, hipotèticament, és quan arriben al mandat quan ja no el resta més que l'interès personal i el menyspreu per la resta de veus. És una carrera difícil la de polític.

